

— Иди на кладенеца, донеси вода, запали печката, тури тенджерата, налей вода, нарежи картофи и ми свари супа.

Ели изпжлни всичко, а когато супата стана готова, бабата я изяде всичката и „благодаря“ дори не каза, и на Ели не остави ни една лжжичка. След обела бабата накура момичето да кжрпи, а след това — да готви вечеря. Така мина деня. Вечерта Ели приготви леглото и помогна на баба си да легне.

Сутринта, когато се събуди, бабичката погледна през прозореца, — бяла снежна покривка покриваше земята.

— Аха, — помисли си бабата, — това навярно добрата фея прави и ми изпраща някой подарък заради доброто, което направих на Ели, че я прибрах!

И тя извика момиченцето и му каза:

— Иди потжрси в снега, и това, що намериш там, донеси ми го.

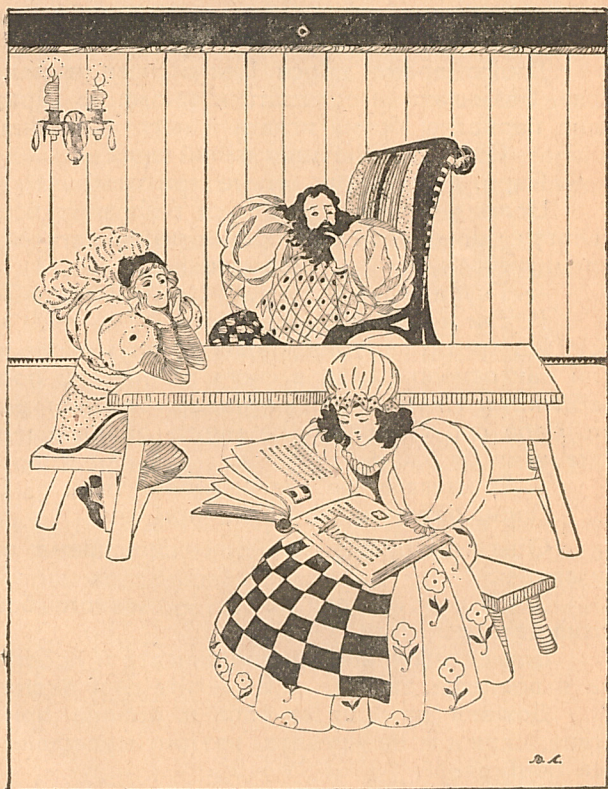
Ели отиде на двора, тжрси джлго време в снега и намери една лжжича.

Бабичката се зарадва много. Тя турна веднага над огня котленце с вода, започна да бжрка водата с лжжичата и да тананика:

— С таз лжжича бжркам цял ден.

Пари, пари много, елате при мен!

И целия ден бабата бжрка водата, а Ели в това време подреди стаята, сготви обела и вечерята, чисти и мете. Вечерта бабичката погледна в котленцето, там нямаше нищо. Тя хвжрли лжжичата на пода и каза:

Ели отвори онази книга.